

Nr 81.

Av herr Nilsson, Johan, i Malmö, *angående förändrad grund för beräkning av ersättning till arbetare, som blivit skadad genom olycksfall i arbete.*

I lagen om olycksfall i arbete stadgas bl. a., att viss ersättning skall utgå till genom olycksfall i arbete skadade arbetare under de 35 första dagarna efter olycksfallet, den s. k. karenstiden. Denna ersättning utgår efter den skadade arbetarens inkomst och den pensionsavgift, som blivit honom påförd året före olycksfallet.

Stadgandet i fråga har ofta medfört ekonomiska svårigheter för vissa av de arbetare, vilka drabbats av olycksfall. Har den skadade arbetaren under någon tid året före olycksfallet saknat tillgång till arbete eller har han genom sjukdom varit hindrad att utföra sitt arbete, så har hans årsinkomst i motsvarande grad härigenom också minskats. Därav har den skadade blivit påförd en lägre pensionsavgift än om han haft arbetstillgång eller varit arbetsför under hela året före olycksfallet. Och då ersättningen vid olycksfall står i visst förhållande till pensionsavgiften, har den skadade i många fall fått åtnöja sig med en dagersättning av en krona, då han enligt sin dagsinkomst under arbete rätteligen bort erhållit kr. 3:50.

Den grund, efter vilken ersättning vid olycksfall utgår, förefaller mig därför icke vara riktig. Har den skadade haft arbetsinkomst under alla arbetsdagar året före olycksfallet, erhåller han en dagersättning, som motsvarar hans daglön. Har han däremot av förhållanden, varöver han själv icke kan råda, saknat inkomst för viss del av året, erhåller han en dagersättning, som icke såsom avsett är motsvarar den under arbete utgående dagavlöningen.

Att råda bot på det här anförda missförhållandet kan ske på två vägar, dels med att höja det nu utgående lägsta ersättningsbeloppet, dels med att uti lagen införa en bestämmelse, vari man vid avgörandet av ersättningsbeloppet för skadade arbetare toge hänsyn till hans verkliga dagavlöning under arbete i sådana fall, då hans årsinkomst av sjukdom eller oförevållad arbetslöshet minskats. Det senare alternativet förefaller mig vara den bäst framkomliga väg, varpå det omskrivna missförhållandet kan tillrättaläggas.

Under åberopande av ovanstående tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte besluta införande av sådan bestämmelse i lagen om olycksfall i arbete, att vid fastställande av dagersättning

under den s. k. *karenstiden* åt arbetare, som genom olycksfall blivit skadad, ersättningen jämväl för det fall, att han under någon del av året på grund av *arbetslöshet* eller *sjukdom* lidit minskning av sin inkomst, måtte beräknas utgå efter hans normala arbetsförtjänst per dag, samt

att vederbörande utskott måtte utforma nödig lagtext i ämnet.

Stockholm den 21 januari 1925.

Joh. Nilsson
Malmö.